

Цигарите – приятел или враг

/есе/

„ Когато осъзнах какво ми причинява пушенето, когато разбрах коя е първопричината за това и я признах пред себе си, тогава желанието ми да пуша, изчезна отведнъж. Да, навикът беше силен няколко дни след като взех решението, но и физическото желание да пуша бързо отмина.

Истината за мен беше, че пушенето беше поза. Че така се правех на важен, на по-интелигентен, на замислен, на зает. Позата с цигара в ръка често изразяваше нещо такова: „Да, сега съм се изправил пред важен въпрос и мисля задълбочено.“ или „Какво ме занимаваш, не виждаш ли, че държа цигара в ръка – аз съм зает човек!“

Често използвах цигарата (подсъзнателно, може би) за сближаване с едни хора (пушачите) или за избягване на компанията на други хора (непушачите). И най-важното, смятал съм, че пушенето ме приобщава към някакъв обществен елит. Сигурно защото като по-малък съм бил от „смотаните“ и винаги съм търсел компанията на „готините“. Цигарите ми даваха това, до момента, в който разбрах, че всичко това е илюзия. Да, все още хората посрещат по дрехите и парите, но аз лесно мога да докажа колко струвам и ако фактът, дали пушиш или не, е толкова важен, за да те оценят в едно общество, значи самото това общество просто не заслужава моето внимание.

Качествените хора ценят качествата на другите. Само тези хора си струват да бъдат впечатлени, а те не се впечатляват от това дали пушиш или не. Затова вместо да симулирам интелектуална дейност със запалена цигара в ръка, просто реших да се напъна и наистина да покажа някакви реални резултати, за да ме оценят по достойнство.

Освобождаването от цигарите ми донесе освобождение от хиляди други проблеми – не мисля постоянно дали имам цигари, откъде ще си ги купя, дали имам пари и дали ще намеря отворен магазин късно вечерта. Не излизам зимата на студа пред вратата на терасата да дръпна „една“ и не ми се налага да треперя като изсъхнал лист. Не ме вълнува това, че някой води своята война срещу пушачите, само защото не може да се разбере със